

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
ויקהל

myshliach.net

ויקהל

לקו"ש חלק ג' ע' 186 ואילך
מתורגם ללה"ק

לא כן הוא בנדבות למשכן: בנדבות עצמן לא היתה כל הגבלה (לא היה בהם דבר מסוים או סכום קבוע אותו צריך ליתן כל אחד, אלא כל אחד נתן כפי נדבת לבו; גם לא היתה הגבלה אפילו בסכום הכולל של הנדבות, והראי' – הרי נתנו יותר ממה שהוצרך למשכן, כפי שהתורה מעידה שהנדבות היו "והותר"), כן לא היתה גם הגבלה מי יהיו המנדבים: נתנו גם גדולים וגם קטנים ולא רק אנשים אלא גם נשים (ואדרבה: ויבואו האנשים על הנשים, טפל לנשים – שהיו הראשונות⁴, גם, (הרי) "הנשים – טוו את העזים"⁵, שטוו את הצמר עוד לפני הגזיזה⁶, ומסרו זאת למשכן. אם כן הביאו הנשים גם "חי" למשכן).

א. בפרשת ויקהל מספרת התורה, כיצד הביאו כל ישראל, הן אנשים, הן נשים וכן הטף¹ נדבות למשכן – והותר.

בנדבת מחצית השקל היו הגבלות: הן בסכום הנדבה – היה חייב להיות מחצית השקל בדיוק ("העשיר לא ירבה והדל לא ימעט"), וכן במנדבים – במחצית השקל (תרומת האדנים) לא השתתפו הנשים², כי אם אנשים בלבד, ודוקא כאלה שהם "מבן עשרים שנה ומעלה". (גם החיוב של מחצית השקל בשביל קרבנות, וכך גם חובת מחצית השקל בזמננו מוטל רק על הגדולים. מחצית השקל שנותנים עבור הקטנים, אינה נתינת הקטנים עצמם, כי אם "שוקל על ידו" – הגדולים נותנים עבור הקטנים)³.

ענין עבודה זרה הוא: לא רק המחשבה שישנן כחות מלבדו, אלא גם שישנה מציאות כל שהוא מלבדו.

הניגוד לעבודה זרה – הוא אחדות ה': לחוש ולהרגיש ש"אין עוד מלבדו", כפי שנאמר: "א-ל עולם": לא "א-ל העולם", שפירושו שהעולם הוא מציאות והקב"ה שליט עליה, כי אם "א-ל עולם", – כל מציאות העולם היא רק הארה, כח של אלקות¹³.

הרגש זה מעורר אצל האדם את העבודה של "וכל מעשיך יהיו לשם שמים"¹⁴. כיון שמונח אצלו שהקב"ה אינו רק בעל הבית על כל העולם, (כלומר שהעולם הוא מציאות לעצמה והוא שליט עליו), כי אם כל מציאות העולם עצמו היא רק הארה וכח אלקות, הרי הנהגתו היא באופן שכל מעשיו הם לשם שמים: לא זו בלבד שהוא מוותר על עניניו השונים בגלל ציווי ה' (הנהגה כזו אפשרית גם מצד ההרגש של "א-ל העולם", שהקב"ה הוא בעל הבית עליו ועל כל רכושו), אלא שמלכתחילה אין אצלו ענינים משלו, הכל לשם שמים.

כאן נוספת עוד נקודה; כפי

ב. הטעם הפנימי לכך שבנדבת המשכן השתתפו כל בני ישראל:

עשיית המשכן היתה כפרה על חטא העגל⁷, שהיה חטא כללי, שפגם בכל כלל ישראל⁸, אפילו בילדים קטנים. על כל העבירות אין קטנים נענשים, מלבד על חטא עבודה זרה. בעיר הנדחת, שחטאה היא עבודה זרה, נענשים כל תושבי העיר, גם טף⁹. וכיון שחטא העגל פגם בכל בני ישראל, על כן, גם בתיקונו היו צריכים להשתתף כל בני ישראל, גם הטף¹⁰.

אבל עדיין אינו מובן: מחצית השקל הרי היתה גם כפרה על חטא העגל¹¹, אם כן מדוע איפוא, השתתפו במחצית השקל רק אנשים "מבן עשרים שנה ומעלה" ואילו לנדבות המשכן השתתפו כל בני ישראל?

בהכרח לומר, שבתיקון חטא העגל היו שני חלקים: חלק אחד של התיקון נפעל על ידי עבודת הגדולים, והחלק השני – על ידי עבודת כל ישראל.

ג. חטא עבודה זרה אין פירושו דוקא כפירה ח"ו לגמרי בהקב"ה¹², כי אם גם המחשבה כאלו מצויים כחות עצמאיים מלבד הקב"ה. בדקות יותר,

כך לאמיתית היחוד – "בכל דרכיך דעהו", ועל ידי זה נעשה "ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד".

כשם שבעבודה הפרטית של כל אחד מישראל צריך להיות סדר בעניני המשכן (עבודת "וכל מעשיך יהיו לשם שמים" לפני "בכל דרכיך דעהו"), כן הוא גם במשכן הכללי: האדנים היו יסוד והתחלה בבנין המשכן.

וכיון שהאדנים הם רק יסוד והתחלה בבנין המשכן (בעבודת האדם, היא בחינת קבלת העול של מודה אני, עוד לפני התפילה (עבודה) וממנה מגיעים להתחלת העבודה) אין מתבטאת בהם עדיין אמיתות עומק ההבנה באחדות ה', ועל כן אינם עדיין תיקון שלם על חטא העגל, כיון שאין בהם עדיין שלילה מוחלטת של ה"עוד" והטפל לאלקות.

לפני שתי העבודות הנ"ל (לשם שמים, בכל דרכיך דעהו) – קודמת עבודה של הכנה עצמית. הכנת כל הכחות שלו לעבודת השם בשני האופנים האמורים עד לעיקר ושלימות התיקון, שיהיה – ושכנתי (העצם למעלה, כביכול) בתוכם (בתוכיות – עצם דלמטה). לכן צריכה ההכנה (1)

שמדגיש אדמו"ר הזקן¹⁵: "אין עוד", שכל העולם הוא אין ואפס ממש, עד שאינו נקרא אפילו בשם "עוד", שהוא לשון טפל (כמאמר רז"ל: יהודה ועוד לקרא")¹⁶. והרגשה כזו מעוררת אצל האדם את העבודה של "בכל דרכיך דעהו", שגם דברי הרשות עצמם יהיו אצלו עבודת ה', שבהם עצמם יהיה "דעהו". לא רק מעשיו יהיו לשם שמים, לשם הקב"ה (כדבר טפל שבפני עצמו אינו כלום, אלא שמציאותו היא כולה לשם העיקר, אבל על כל פנים היא דבר טפל), אלא שדברי הרשות עצמם נעשים קדושה¹⁷.

ולפיכך היה המשכן כפרה על חטא העגל. ענין המשכן הוא, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד¹⁸, שהקב"ה שורה בתוך כל אחד על ידי כך שעושה מקדש מדברי הרשות שלו. ולכן עשיית המשכן היא כפרה על חטא עבודה זרה, כי בו מתבטאת אמיתית היחוד ותכלית השלילה וההיפך מעבודה זרה.

ד. כדי לבוא לעבודת "בכל דרכיך דעהו" צריך להתחיל קודם בעבודת "וכל מעשיך יהיו לשם שמים", מן הקל אל הכבד, ומזה אפשר לבוא אחר

ישראל²² – יכולים כולם, גם פחותים
מבן עשרים ונשים, להביא תרומתם
שהיא – כפי נדבת לבו²³.

(משיחת ש"פ שמיני תשכ"ב)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

לבוא מצד עצם (הנשמה) דלמטה,
שלגביה כולם שווים, (2) להעשות בכל
הכחות. כלומר על ידי מי שיש לו
כחות בגלוי ולכן יכול "לעבוד" בהם
ולהכין אותם.

לכן גם ההתחלה ראשונה של הקמת
המשכן "ויתן את אדניו"¹⁹ – נעשו
האדנים (1) רק מתרומה של מבן
עשרים שנה ומעלה²⁰, שיש להם את
כל הכחות בגלוי (2) כל התרומות
לאדנים שוות, לאחר ההכנה והתחלה
שנעשתה בידי ששים רבוא (גדולים)
מישראל²¹ שהם כוללים כל

ויקהל

מתורגם ללה"ק

פְּעָמִים רַבּוֹת פְּרָשׁוֹת "וַיִּקְהַל" ו"פְּקוּדֵי" מְחַבְּרוֹת, וְנִקְרְאוֹת בַּתּוֹרָה בְּשֵׁבֶת אַחַת. עֲנִינֵן שֶׁל שְׁתֵּי הַפְּרָשׁוֹת מְשַׁתְּף, וְהוּא: "אֲנִי נִבְרָאתִי לְשִׁמְשׁ אֶת קוֹנֵי" – עֲבוֹדַת הַשֵּׁם. אֲךָ בְּכָל אַחַת מִן הַפְּרָשׁוֹת מְדַגֵּשׁ פֶּרֶט אַחֵר. פְּרִשְׁת "וַיִּקְהַל" רוֹמֶזֶת לְעֲבוֹדָה כְּלָלִית. לְפַעַל אַחֲדוֹת בְּכָל עֲנִינֵי הָעוֹלָם וּבְפֶרֶט בְּעַם יִשְׂרָאֵל. וְאֵלּוּ פְּרִשְׁת "פְּקוּדֵי" בָּאָה לְאַחַר הָעֲבוֹדָה הַכְּלָלִית שֶׁל "וַיִּקְהַל", לְגַלּוֹת בְּכָל פֶּרֶט אֶת יְחוּדֵיּוֹתוֹ, אֶת הַחֲדוּשׁ בּוֹ וְאֶת עֲנִינּוֹ בְּעֲבוֹדַת ה'.

הַשָּׁנָה אָנוּ מִיְחָדִים לְפִרְשַׁת "וַיִּקְהַל" שְׁבוּעַ נִפְרָד. בְּכֹךְ מְדַגֵּשׁת הַשְּׁלֵמוֹת בְּעֲבוֹדַת ה', "לְשִׁמְשׁ אֶת קוֹנֵי", בְּאִפְּן שֶׁל "וַיִּקְהַל". פְּרִשְׁת וַיִּקְהַל מְגַלֶּה אֶת הָאֲחֻדוֹת בַּבְּרִיאָה וְאֶת הָאֲחֻדוֹת בְּעַם יִשְׂרָאֵל.

אַחֲדוֹת עִם יִשְׂרָאֵל בּוֹלְטָת עוֹד יוֹתֵר בְּקִבְיָעוֹת שָׁנָה זוֹ, בְּהָ אָנוּ קוֹרְאִים בַּתּוֹרָה בְּשֵׁבֶת שֶׁל פְּרִשְׁת וַיִּקְהַל גַּם אֶת פְּרִשְׁת שְׁקָלִים. בְּפִרְשַׁת שְׁקָלִים מְצוּהָ כָּל יְהוּדֵי לְהִבִּיא "מִחֲצִית הַשְּׁקָל". יְדוּעַ שְׁשֻׁקֵל מִשְׁקָלוֹ עֲשָׂרִים גֵּרָה, מְדוּעַ אִפּוֹא לֹא נִצְטוּוֹינּוּ בְּפִשְׁטוֹת לְהִבִּיא מִטְּבַע בְּמִשְׁקָל עֶשֶׂר גֵּרָה, מְדוּעַ הַצּוּוֵי הוּא דוֹקָא חֲצִי שֶׁל עֲשָׂרִים? – כִּדֵּי לְלַמְדָּנוּ שִׁיְהוּדֵי בּוֹדָה, כְּשֶׁלְעֲצָמוֹ, מֵהוּהָ רַק מִחֲצִית. כָּל עוֹד הוּא אֵינּוּ מִחֲבֵר לְכָל עִם יִשְׂרָאֵל, הוּא עֲדִין אֵינְנוּ מְשֻׁלָּם עֲדִין.

ההקדמה לפעלת האחדות בין היהודי לכל עם ישראל היא על ידי אחדותו של היהודי עם הקדוש-ברוך-הוא היהודי גחן בעשר כוחות הנפש והקדוש-ברוך-הוא מתלבש בעשר ספירות. יחדו – היהודי והקדוש-ברוך-הוא עשר ועוד עשר – מהוים "עשרים (גרה)". כשהיהודי מאחד עם הקדוש-ברוך-הוא הוא מגיע לשלמות, ל"שקל הקדש".

כך מתחיל היהודי את סדר יומו. ראשית כל, מיד בקומו משנתו הוא אומר "מודה אני לפניך". נסח תפלה זו מורה על עצמת האחדות בין היהודי לקדוש-ברוך-הוא: "אני לפניך". קשר שהוא ברור מאליה, ומופיע בתפלה רק לאחר עצם ההודאה "מודה". התחלת היום ב"מודה אני לפניך" מלמדת על טיבו של היום פלו, בו מאחד היהודי עם הקדוש-ברוך-הוא, ועל ידי כך מאחד עם כל אחד ואחד מישראל.

(מעובד על-פי 'ספר השיחות - תשנ"ב' חלק ב, עמ' 440-441)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בשונה מתרומת 'מחצית השקל' שעליה קראנו בפרשיות הקודמות - שם הנותנים היו רק מגיל עשרים ומעלה, וגם הסכום היה קבוע ("העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט"), הנה בתרומת המשכן שעליה קוראים אנו בפרשת ויקהל - אין כל הגבלה במי יכול לתרום וכמה. אלא כל תרומה מכל אדם ובכל גודל תתקבל בברכה.

התמיהה:

לכאורה צריכים להבין מה שונה תרומת המשכן ממחצית השקל? מדוע בנוגע למשכן דווקא הגיע הציווי שכולם כולל כולם צריכים להשתתף ולתרום?

הפתרון:

מבין כל העבירות בתורה, ישנה עבירה אחת שהעונש עליה משפיע על כולם, גם על הילדים הכי קטנים שהיו במתחם - עבודה זרה. על עיר הנידחת שתושביה עבדו לעבודה זרה כתוב שכל אנשי העיר נענשים ואפילו הילדים הקטנים ביותר. בניית המשכן הגיעה לכפר על חטא העגל, שהוא כמובן היה עבודה זרה, ועל כן גם בתיקון ובכפרה השתתפו כולם גם הילדים הקטנים. ומדוע דווקא בניית המשכן הייתה הכפרה על העגל? כי בשביל לכפר על חטא של עבודה זרה - שהוא בעצם לא רק כאשר כופרים לגמרי בהשם, אלא גם כאשר מאמינים שישנו עוד מישהו חוץ ממנו - זה דווקא על ידי חיבור טוטאלי ומוחלט עם השם, שאין שום דבר חוץ ממנו והוא המהות היחידה של העולם. וזה מה שנעשה במשכן.

שולם החזיק חזק במשענת של המושב שלפניו. הוא שולם התרגש, הוא עזר לאבא לפרוק את ארגזי הכיבוד והשתיה שהביאו ולערוך הכל יפה על השולחנות.

"אני תמיד מגיע יותר מוקדם כדי להספיק לעבור בין החיילים וחהניח להם תפילין" הסביר אבא לשולם, והם הסתובבו בבסיס, הציעו לחיילים בפנים מאירות להניח תפילין והזמינו אותם לשיעור.

לאט לאט החלו החיילים להתאסף סביב השולחנות, כמה מהם צבטו לשולם בלחי או טפחו לו על השכם, "אין על אבא שלך! בן אדם צדיק ומיוחד! מלמד אותנו כל כך הרבה דברים חשובים ומהותיים ביהדות שלנו!" אמרו לו.

השיעור הפעם עסק בהלכות שבת. אבא לימד אותם על איסור קושר בשבת. ותוך כדי שהסביר להם את ההלכות השונות, שאל אחד החיילים שאלה חשובה: אם יש איסור קושר בשבת, האם מותר לקשור נעליים בשבת??

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

מי שאכל במקום אחד צריך לברך ברכת המזון במקום שאכל, קודם שיעקור ממקומו למקום למקום אחר. ואם יצא ממקומו ולא בירך ברכת המזון, אם עשה כן במזיד, יחזור למקומו ויברך. ואם בירך במקום שנזכר יצא. ואם עשה כן בשוגג, אם יש לו עוד פת, יאכל במקום השני כזית פת, ולא יברך המוציא, ואחר כך יברך ברכת המזון במקום שנזכר. ואם החמיר על עצמו וחזר למקומו ויברך ברכת המזון, תבוא עליו ברכה.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

- חיים סגל - חרקוב
- לוי סגל - חרקוב
- שניאור קסלמן - מלמו
- אסתי לוי - צרפת
- שינא חווה סגל - חרקוב
- מענדי פיקל - ציאנג מאי
- שניאור ריבקין - בנגלור
- מושקא בוטמן - קומבודיה
- זלמן בוטמן - קומבודיה
- שמוליק בוטמן - קומבודיה
- יהודית ליצמן - קוריאה
- חסי מנדלסון - קייב

הטלטל מצד לצד בג'יפ המקרטע בכביש הלא סלול שלפניו. "שולם אתה בטוח שהכל בסדר? אתה רוצה בקבוק מים?" שאל אותו אבא מכסא הנהג. "הכל בסדר באמת... רק יש לי קצת בחילה מהטלטולים האלה... מתי כבר מגיעים?" "ממש עוד 10 דקות."

השבוע אבא הרשה לו להצטרף אליו למבצעים, לשיעור השבועי שלו לחיילים בבסיס צה"ל מרוחק. שולם כל כך ביקש, "גם אני רוצה להיות שותף בשליחות ומבצעים של הרבי, כמו הבני דודים שלי בפרומוסקה... שמוליק כל פעם מספר לי בפלאפון איך הוא עוזר, ורק אני לא עושה כמעט כלום... בבקשה אבא! אני כל כך רוצה לראות את השליחות שלך מקרוב!" התחנן כמה ימים עד שאבא ואמא נתנו את אישורם שיצטרף לנסיעה השבועית למרות הדרך המסוכנת שעוברת בין כפרים ערביים.

"הגענו!!" הכריז אבא אחרי שנכנסו לבסיס וקפץ בתנועה מהירה מהג'יפ הגדול וממוגן הירי שלהם.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

מסירות נפש

על התוועדות מפחידה בחודש אדר (א)

*

אם באמת הייתם אי-פעם בקעמפ, יודעים אתם בצורה הכי ברורה, שהסיפור הזה לא יקרה במציאות. אף חייל לא יעז לנהוג כך ולהסתכן. אם הגנרל או מישהו מהצוות יתפוס אותו במעשהו או אפילו אחריו - העונש יכול להיות חמור ביותר.

אז יש לנו חדשות בשבילכם. זה קרה. קרה. קרה במציאות ועוד איך קרה. ובצורה הרבה יותר מפחידה. זה לא היה בקעמפ, ואפילו לא באזור יהודי ומתחשב, אלא ברוסיה הקומוניסטית הסובייטית. על הפרק עמדה באותם ימים גזירה קשה שעתידה הייתה להשפיע על חינוך ילדי ישראל והרבי הרש"ב הודיע לבנו הרבי הרי"צ שעליו לנסוע לפטרבורג בכדי לבטל אותה.

"עד מתי אהיה שם ואנסה לבטל אותה?" שאל הבן, שלימים התמנה לממלא מקומו. הרבי ענה: "עד מסירות נפש". והיינו - שאין פעולה שלא תנקוט בה, עליך לעשות כל דבר אפשרי בכדי לבטל את הגזירה, גם אם מדובר במסירות נפש.

הרבי ריי"צ נסע לדרך. לימים העיד כי משפטו זה של אביו "עד מסירות נפש" עמד לפניו גם הלאה בהמשך חייו, כפי שנחזור ונרחיב בעזרת השם בשבועות הבאים. אבל לפני זה חזרה נסיעה לפטרבורג.

כשהגיע הרבי לעיר ובירר קצת על אודות הגזירה: התחוורה לו ההבנה הפשוטה שהיחיד שיכול

הייתם פעם בקעמפ או במחנה קיץ?

תתארו לעצמכם שבעיצומו של המחנה אתם מתקרבים בחשש לבניין 'הגנרליה' - המקום שבו שוהים גנרלי הקעמפ. שלט בוהק עם הודעה של "אין כניסה לחיילים" מזדקר על הדלת באותיות קידוש לבנה ולא מותיר שום מקום לבלבולים או לחסרון בהבנה. לכאן לא נכנסים החיילים. זה ברור לכולם ואחת תהיה דתו של החייל המחוץף שימרה את הכלל ויחדור פנימה. לא צריך לספר לכם את זה, אתם יודעים זאת מצויין.

אבל לכם זה לא אכפת. הגנרל הסורר צעק עליכם אמש כשלא הלכתם לישון בזמן והחרים את שטר הקנייה בקיוסק שבדיוק קיבלתם על התנהגות טובה זמן קצר לפני זה. נעשה כאן עוול משווע, אתם אומרים לעצמכם, ונפתור אותו בכוחות עצמנו. אתם מחכים שהגנרל ייצא מהבניין לאיזו פעילות ומשימה, ואז אתם חומקים פנימה. הבניין גדול, חדרים בו לרוב, אבל אתכם מעניין רק מקום אחד - שולחנו הפרטי של הגנרל. לשלוף משם את השטר היקר ולצאת. מדריכים מסתובבים, גם שאר עוזרים ואנשי צוות אך אתם פשוט נעלמים בין כולם, ואופס מגיעים לחדר. עם דפיקות בלב פותחים את הדלת, נכנסים פנימה ומתחילים לחטט בכל הבגדים בכדי למצוא את השטר. כעבור כמה דקות הוא נמצא. אתם תוחבים אותו עמוק בכיס ודוהרים החוצה. רק אז נושמים לרווחה...

לעצמו הרבי לספר לפרופסור, בזהירות הנדרשת, על אודות מטרת בואו לפטרבורג.

הפרופסור שמע את דברי הרבי ואחר הגיב: "תראה יוסף. לדבר עם השר על הגזירה הזו, מדובר על דבר חסר סיכוי. מכיר אני אותו לפני ולפנים ולדעתי לא יסוג מהחלטתו. אולם מאידך", המשיך הפרופסור, "אני מכיר אותך והתרשמתי מאישיותך ואני חפץ לעזור. וזה מה שאני יכול לעשות: ברשותי כרטיס כניסה נדיר לבניין משרד הפנים. מדובר על כרטיס מכובד שאין לרבים בכלל בכל רחבי הממלכה. מוכן אני להביא את הכרטיס הזה אליך ותנהג בו אתה כפי שאתה חושב שראוי לנכון..."

מצוייד בכרטיס שקיבל צעד הרבי אל בניין משרד הפנים, הראה את הכרטיס לשומר - שכמובן נדהם מהיכן לצעיר יהודי כרטיס שכזה. אך שאלות אינן בתחום תפקידו ועל כן לא פצה את פיו והכניסו פנימה.

הרבי לא הביט ימינה או שמאלה. ידע הוא כי בכל רגע עלול הוא להיתפס במקום שאסור לו להיות בו. מה גם שמראהו היהודי בולט בסביבה. הוא פשוט תר אחר משרדו של השר, מבירוים שערך, וצעד אליו.

אך מגיע הוא למסדרון שמוביל למשרד, נפתחת דלת ומי יוצא? שר הפנים שונא היהודים בכבודו ובעצמו. הרבי נדרך, עצר לרגע והמתין שיחלוף השר מעל פניו ויפנה, ומיד נכנס למשרד הריק. כל רגע יכול השר לחזור, והעונש שיוטל עליו יהיה כבד מנשוא. אך את הרבי כאמור זה פחות מעניין: אם זו הדרך היחידה שישנה לבטל את הגזירה הקשה כנגד החינוך היהודי הוא יעשה אותה במלואה.

כעבור כמה דקות חיפושים, איתר הרבי את מסמך הגזירה וחתם עליו בחותמת "בוטל" שהייתה מונחת על השולחן וחיש מהר העביר את המסמך לערימה של המסמכים שכבר עברו הגהה, וחמק מן החדר. ממש בלוע הארי.

המשך בשבוע הבא.

לבטל אותה הינו שר הפנים של המדינה. הצאר, שאל היה חכם גדול במיוחד, לא עוסק בעניין זה כלל ומותיר את כל הסמכות לשר הפנים. אולם אליה וקוץ בה: שר הפנים נחשב לשונא ישראל גדול הידוע לשמצה. דיבורים עמו שינסה לבטל את הגזירה, גם אם בדרך ללא דרך יקרו, צפויים במדי להתקל בסירוב גורף. על פניו נראה כי הדבר חסר סיכוי, שאין שום דרך. כיצד אם כן יעמוד הרבי במשימתו ויבטל את הגזירה. מילות אביו "עד מסירות נפש" עמדו ברעיונו ודחפו אותו לא ליפול ולא להתייאש עד אשר יצליח במשימתו.

לרבי נודע כי בפטרבורג מתגורר חכם מלומד, שלפי השמועות היה אף מורו של שר הפנים בצעירותו, שלו רוחש הצאר כבוד גדול. אם קיים מישהו שיוכל לדבר עם השר על הגזירה, נאמר לרבי, הינו אך ורק אותו זקן מלומד. אולם כיצד מגיעים אליו ומשכנעים אותו? מה גם שנשאתו של המלמד הזקן ליהודים לא פחותה הייתה מזו של השר...

אבל כמו שכבר אמרנו, מאום לא עמד בדרכו של הרבי. למשימה הוא נשלח ואותה הוא צריך לבצע. בשעה סבירה ניגש הוא לביתו של המלמד וביקש לדבר עמו. הם ישבו קמעא בבית, והרבי הפגין בפני המלמד את ידיעותיו הרחבות בשלל נושאים, מה שגרם למלמד הזקן והמלומד לקבל רושם מיוחד מהצעיר שניצב לפניו, ולקבוע עמו להפגש פעם נוספת למחרת. בפגישה השנייה כבר ממש התחבב הרבי על הפרופסור, ומשיחה לשיחה עד שנעשו לידידים קרובים ממש, הרשה

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיהם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

